

Jeg vil derfor gerne for det første spørge hr. Erik Larsen, hvordan man forestiller sig, at en valgfrihed for forældrene skal praktiseres i de kommuner, hvor der er en venteliste.

Jeg vil dernæst stille yderligere to spørgsmål, hvoraf det ene vedrører forældreorloven. Jeg forstår, ikke af ordførerindlægget, men af den offentlige debat, at Venstre ønsker at afskaffe forældres ret til at tage orlov og overdrage den til arbejdsgiveren, i og med at det skal være aftalebaseret. Derfor jeg vil gerne spørge hr. Erik Larsen, hvordan man forestiller sig at forældrene dér får en valgmulighed. Så vidt jeg kan forstå, er det arbejdsgiveren, der får en valgmulighed til at sige ja eller nej til forældrene.

Hvad endelig angår de 200 mio. kr., der er foreslået – de skal forhandles i andre fora end lige her – kunne jeg godt tænke mig at spørge, om man stadig væk mener, at det er kommunen og ikke forældrene, der skal afgøre, om man skal have adgang til at trække på et beløb til at passe sine børn derhjemme selv.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Hr. Bruno Jerup efterlyser en valgfrihed, for når der nu ikke er en pasningsgaranti, kan man jo ikke altid vælge at få passet sit barn i en offentlig institution. Jamen det, der er tale om her, er en form for symptombehandling. Hvad er årsagen til, at der er en så ekstremt høj efterspørgsel efter offentlige pasningstilbud? Før er, at forældrene er presset ud i at skulle være på arbejdsmarkedet for at få det hele til at hænge sammen. Dermed er de tvunget til, at børnene skal passes, for medmindre man har en meget høj indtægt og dermed mulighed for at få passet sine børn privat, er man nødt til at få passet sine børn i en offentlig institution, for dér betaler skatteyderne mindst 70 pct. af de faktiske omkostninger. Derfor har forældrene ingen valgfrihed på dette punkt.

(Kort bemærkning).

Erik Larsen (V):

Hr. Tom Behnke fik svaret på en del af de spørgsmål, der var stillet til mig. Det er jo fuldstændig rigtigt, og jeg kan kun bekræfte, at det selvfølgelig er sådan, at der i dag ikke er nogen reel valgfrihed, men som vi i hvert fald vil skabe mulighed for at give nogle. Man kan overveje, om man kan få tingene til at hænge sammen økonomisk. Hvis det var sådan, at et beløb pr. barn fulgte med barnet, ville der åbne sig en helt ny måde at tænke på i de danske familier.

Dette område er jo ikke særlig ukendt, heller ikke for Socialdemokratiet, for netop i forbindelse med forældreorloven – sagt til hr. Jan Petersen – gav man kommunerne mulighed for at yde et ekstra bidrag til forældreorlovsbeløbet på op til 30.000 kr., hvis man i kommunen skønnede, at det ville kunne afhjælpe nogle af de institutionspladsproblemer, der var, eller hvis man måske havde nogle helt andre overordnede filosofier med hensyn til, at det kunne være gavnligt for de enkelte familier.

Det er rigtigt, som det bliver nævnt, at vi ønsker, at forældreorlov i fremtiden skal knyttes sammen med en genbesættelse, og det har vi heller aldrig lagt skjul på er vores politik.

Vi ønsker også, at det bliver kommunerne, der under det kommunale selvstyre skal administrere det, vi forestiller os med hensyn til de 200 mio. kr., vi har talt om. Men det er klart, at vi, hvis der var råd til det, gerne ville udstrække hele dette frihedsbegreb på børnepasningsområdet, sådan at det ikke blev en egentlig forsøgsordning, men at der blev fuldstændig valgfrihed i det kommunale selvstyre, således at man også kunne løse problemer ad den vej.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Det er svært at lade være med at kommentere de imponerende billeder, vi bliver præsenteret for, for den, der indtil for nylig befandt sig ude i det virkelige liv i en kommune som socialudvalgsformand. Jeg ved, at hr. Erik Larsen har samme fortid.

Jeg vil gerne spørge hr. Erik Larsen, hvad han på grundlag af sin erfaring i Odense mener folk ønskede. Man behøver ikke at tage den lange ideologiske diskussion, man kan nøjes med at spørge, hvad det var, de mennesker i Odense efterspurgte, og hvorfor de lod sig skrive op på en venteliste. Det gjorde de, fordi det var den måde, de ønskede at leve deres liv på; de ønskede at være på arbejdsmarkedet, og at nogle i den periode tog sig af deres børn. Så enkelt er det.

Jeg synes, det er et fantastisk billede, man tegner, for de brugerundersøgelser, der er på daginstitutionsområdet, viser en meget høj grad af tilfredshed. Man kan næppe finde noget offentligt område, hvor folk er så glade for de tilbud, de får. At beskrive det med billeder som institutionernes tyranni, de socialistiske modeller, der bliver trykket ned over hovedet på de kære små, og alt det dér, er simpelt hen så langt fra virkeligheden ude omkring, at jeg synes, det